

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab Anno Christi 888. Usque Ad Annum 1000

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1761

VD18 90117921

§. 20. Exordia Gerberti.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66313](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66313)

Sæculum X. si, non maturius de calamitatibus Eccle-
 A. C. 990. siæ suæ ad Sedem Romanam perscrip-
 p. 738. sent. Tum de Arnulpho Archiepiscopo
 dicunt: *Qui, filius quondam Ecclesiæ Lau-
 dunensis, ejusdem Episcopum perfide cir-
 cumvenit, & civitatem invasit. Pro-
 prium deinde Ecclesiam Remensem cum
 Clericis & populo captivitati addixit.
 Non eum movet nostra invitatio, non Ar-
 chiepiscoporum Fratrum suorum admoni-
 tio, non quod ipse præstitit, juramentum.
 Ipsius vitio complures Ecclesiæ Pastoribus
 suis sunt destitutæ, innumerabiles populi
 sine Episcopali consecratione & benedi-
 ctione pereunt. Condemna ergo, Sancte
 Pater, quem tota Ecclesia condemnavit.
 Tua nobis Auctoritas in Apostatae hujus
 dejectione, & in novi Archiepiscopi Ele-
 ctione suffragetur. Ex hac epistola co-
 gnoscimus, non petiisse Episcopos, ut
 Papa causam hanc Romæ, ubi nec Actor,
 nec Reus erant, judicaret, sed eam in
 ipsis locis secundum Canones finiri per-
 mitteret.*

§. XX.

Initia Gerberti.

Nullius in his turbis majores partes fue-
 re quam Gerberti Abbatis, qui se in
 Archiepiscopatu Remensi Successorem ab
 Gerbert. ep. Adalberone designatum dicebat. Is humi-
 152. Chron. Viri. p. 137. li loco in Aquitania, id est, Alvernia na-
 tus,

tus, & in Monasterio S. Geraldii Auriliaci educatus, Raymundum, postmodum illius loci Abbatem, Magistrum nactus est. Primis Grammaticæ elementis imbutum, Geraldus S. Sereni, Abbas Auriliacensis numero quintus ad Borelum, Comitem Barcinonensem misit, a quo cuidam Episcopo, Nomine Haitoni, traditus studiis Mathematicis egregiam operam navavit. Tum Episcopum & Comitem Borelum Romam proficiscentes secutus sæpius in conspectum Ottonis Imperatoris pervenit. Cum inde ab Archiepiscopo Adalberone, tunc in Italia versante, Remos fuisset deductus, rursusque anno sequenti Romam ambo petentes in itinere Imperatorem Ticini habuissent, in cujus Regia Otricus, illa ætate scientiæ fama inter Saxones celeberrimus, commorabatur, ipse & Gerbertus cum compluribus aliis viris eruditis, jubente & præsentate Imperatore doctum de diversarum scientiarum materia colloquium instituerunt.

Sæculum X.
A. C. 990.
Gl. 1. c. 4.
Chro. Auril.
to. 2. Anal.
p. 241.

Sup. l. LVI.
§. 55.

Otto II. Imperator Gerberto celebrem Abbatiam Bobiensem, a S. Columbano fundatam, contulit, quam Donationem, a Clericis populoque approbatam, confirmarunt Episcopi & Pontifex, qui eum Benedictione Abbatiali consecravit. Sed ea Dignitate auctus indoluit, quod amplissima Monasterii Bona-

Sup. lib.
XXXVII.
§. 8.
Gerb. ep. 23.
Ep. 14. Ep.
1. 2. 3. 4.

R r 4 partim

Sæculum X. partim Principum indulgentia, partim
A. C. 990. Optimatum vicinorum invasione usque
 adeo essent distracta, ut monachi ad mendicantem redigerentur. In suis epistolis
 Gerbertus præter alios de Petro Episcopo
ep. 5. Papiensi conqueritur, quod Abbatem
 Bobiensem apud Imperatorem (nam Cancellarii munere fungebatur) laudibus extolleret, dum interim ejusdem Abbatis prædia diriperet. Postea vero, cum
ep. 14. 23. idem Episcopus ad Dignitatem Papalem fuisset euectus, Joannes XIV. dictus, Gerbertus nihilominus oblato libello querelas movit.

Ottone II. fatis functo, cum Dominum non haberet Italia, & Gerbertus intelligeret, vel pluribus modicis tyrannis turpi servitute parendum esse, vel contrahendum militem, muniendas urbes, denique arma armis & bellum bello depellendum, jure Abbatiali sibi reservato, illam Regionem & maximam suppellectilis suæ partem reliquit, Remos in Franciam ad Archiepiscopum Adalberonem
Gerbertus in Francia.
ep. 9. bis. se recepturus. Quo ubi pervenit, nunquam non Ottonis III. Imperatoris, Matris ipsius Theophaniæ & Avix Adelheidis partibus favit, & Archiepiscopum adjuvit, causam juvenis Imperatoris contra Henrici Ducis Bavariæ, & Lotharii Regis Franciæ molimina defendentem;
 id

id enim ex epistolis, quas tum suo, tum Sæculum X.
A. C. 990.
Adalberonis nomine, Norgero Episcopo
Leodiensi, Theodorico Episcopo Meten-
si, Ecberto Archiepiscopo Trevirensi,
Willegiso Archiepiscopo Moguntino,
aliisque scripsit, dispicimus.

Tot negotiis occupatus Gerbertus
nihilominus scientias strenue excolebat.
Scholæ Remensi præerat, atque Rober-
tum juvenem, postea Regem, Hugonis
Capeti filium, a matre sua, ut tanto Ma-
gistro uteretur, missum inter Discipulos
suos numeravit. Libros, unde unde pos-
set, colligebat, ut tandem Bibliothecam
compararet. Romæ, in tota Italia, in
Germania, & Belgio, ubi tunc degebat,
multum auri profundebat in Scriptores
librorum, & ope amicorum suorum
exemplaria optimorum Auctorum coe-
mebat. Illi vero, quos in suis epistolis
nominat, sunt Plinius, Eugraphius, Ju-
lius Cæsar, Suetonius, Q. Aurelius, Ci-
cero, Victorinus Rhetor, Statius, Clau-
dianus, Dialectica & Astrologia Boetii,
Manilius, Hispanus aliquis nomine Jose-
phus, qui de Arithmetica scripserat, qui-
dam Medicus nomine Demosthenes, qui
de morbis oculorum elucubrations edid-
erat. Ipse librum de arte bene dicen-
di scripserat, & suis manibus sphæras
confecerat, quas tanquam opera prorsus

*Helgald. vit.**Rob. init.**Ed. 24. 44.**72.**Ep. 7. 4. 8.**17. 25. 40.**96. 113. 130.**148.**ep. 92.**ep. 134.**17, bis.*

Sæculum X. singularia dilaudat. Medicinam quoque
 A. C. 990. non ignorabat.

- Inter Gerberti Epistolas occurrit aliqua, nomine Archiepiscopi Adalberonis ad Imperatricem data, in qua illa rogatur Gerberto exploratæ fidei seruo suo Episcopatum, qui forte vacaverit, conferre. Unde intelligimus, Gerbertum altiora cogitasse. In alia autem epistola affirmare non dubitat, se ab Adalberone, consentientibus omnibus Clericis, omnibus Episcopis, & non nullis Vasallis, Successorem ipsius fuisse nominatum. Nihilominus se se partibus Arnulphi ad dicit, cujus nomine scriptas a Gerberto literas aliquot habemus. Causæ Ducis Caroli patruj ejus favere videbatur, auditus dicere, ipsum, Lotharii Regis legitimum hæredem, ab avito regno summa injuria pelli. Quin etiam, communicatis cum Arnulpho consiliis, Carolo civitatem Remensem tradidit. Sed postea eum facti pœnitentia subiit; nam publice Arnulphi amicitiam abjecit, data epistola professus, se jam alteri Domino, nempe Hugoni Capeto, fidem dare, & velle, ut salvum sit sibi jus suum in suppellectilem & domos, quas in urbe Remensi ædificaverat. Unde etiam non nullæ epistolæ a Gerberto nomine Regis Hugonis scriptæ extant. Talis erat Abbas
- ep. 117.*
- ep. al. 2. 3.*
- ep. 10.*
- ep. 13. 18.*
- ep. 24.*
- ep. 107. 111. 119.*

bas Gerbertus, quem ad supremas Eccle- Sæculum X.
sæ Dignitates evehi videbimus. (*) A. C. 991.

§. XXI.

Concilium Remense.

Idem Gerbertus Historiam Concilii Re- *Edit. Fran-*
mensis, in causa Arnulphi Archiepisco- *cof. 1600.*

pi anno nongentesimo nonagesimo pri-
mo, Indictione quarta, anno Regum Hu-
gonis & Roberti quinto celebrati, scripsit.
Aderant Episcopi sex e provincia Re-
mensi, videlicet, Guido Sueffionensis,
Adalbero Laudunensis, Herveus Belo-
vacensis, Gotesmannus Ambianensis,
Ratbodus Noviodunensis, Odo Silvane-
ctensis. Ex provincia Bituricensi, Dai-
bertus Archiepiscopus. Ex provincia
Lugdunensi Gualterus Episcopus Augu-
stodunensis, Bruno Lingonensis, Milo
Matisconensis. Ex provincia Senonen-
si, Seguinus Archiepiscopus, Arnulphus
Episcopus Aurelianensis & Hebertus An-
tiffiodorensis, Episcopi universim trede-
cim.

Daibertus seu Dabertus, anno non- *Patriarch.*
gentesimo octogesimo septimo Archi- *Bitur. c. 56.*
præfulatum Bituricensem consecutus, il-
lam Sedem annis viginti quinque tenuit;
eum-

(*) Hic prævie notandum, Gerbertum postea
ad Pontificatum Romanum pervenisse, accepto
Silvestri II. nomine.